

Δημοκρατία... Ποιά δημοκρατία;

«...η ίδια είσαι εσύ, Δημοκρατία, αφρόντιστη και κακογερασμένη, βρώμικη και ντυμένη με κουρέλια που δεν σου πρόπον...».

(Παράφραση του Ομήρου, «Οδύσσεια» Ω 249-250)

Δύο από τις πιο χαρακτηριστικές ιδιότητες αυτού του μεταελληνικού κόσμου στον οποίον ζει εδώ και 16 αιώνες η ανθρωπότητα, είναι η υπερβολική ασάφεια και η μεγάλη δεξιοτεχνία στην παραποίηση. Αυτή η ίδια η προέλευση άλλωστε του συγκεκριμένου «πολιτισμού» που τώρα κυριαρχεί, προϋποθέτει αξιωματικά κάτι τέτοιο, αφού ένας πολύ πονηρός τρόπος για να κρύβει κανείς την όποια ανεπιθύμητη, για αυτόν, αλήθεια είναι να μιλάει ακατανόητα ή με ασάφεια, αλλά και να παραχαράζει ή να παραποιεί γεγονότα και νοήματα. Ο Ε. Α. Ράουτερ παρατηρούσε από την δεκαετία του '60 κιόλας ότι, «όσο ασαφέστερα εκφράζεται κανείς, τόσο περισσότερο μένει κρυμμένο το ψέμα που υπάρχει στον λόγο του...» («Η Κατασκευή Υπηκόων»).

Οι αρχαίοι, αβάπτιστοι και πραγματικοί Έλληνες πρόγονοί μας, έδιδαν μεγάλη προσοχή στην ακριβολογία, για αυτό άλλωστε και έφθασαν την ανθρώπινη νόηση στα ύπατα ιστορικά της σημεία. Κάθε λέξη σήμαινε ένα πολύ συγκεκριμένο πράγμα, ούτε ένα χ παραπλήσιο, ούτε ένα ψ παρόμοιο. Από τους ομηρικούς κιόλας χρόνους, βρίσκουμε να χρησιμοποιούν εν συνόλω δώδεκα (12!!!) ρήματα για το «βλέπω», και συγκεκριμένα τα: Βλέπειν, θεωρείν, ειδείν, οράν, λεύσσειν, αθρείν, θεάσθαι, σκέπτεσθαι, όσσεσθαι, δενδίλλειν, δέρκεσθαι και παπταίνειν -ένα διαφορετικό δηλαδή ρήμα για κάθε διαφορετικό κοίταγμα ...

Γίνεται σαφές εδώ λοιπόν ότι όποιος θέλει να πολεμήσει ενάντια στον «πολιτισμό» της ασάφειας και της παραποιήσεως, οφείλει, πριν από ο,τιδήποτε άλλο, να υπερασπισθεί και να παλινορθώσει το ΑΥΘΕΝΤΙΚΟ ΝΟΗΜΑ των λέξεων και των όρων. Διαφορετικά ασταμάτητα θα ιδρώνουμε και θα ματώνουμε σε κύκλους, αναπαράγοντας κυκλικά την απέραντη αχρηστία, όπως εκείνοι που ματαίως αγωνίσθησαν με τη λέξη «σύντροφος» στο στόμα, αγνοώντας ωστόσο παντελώς τι πραγματικά σημαίνει αυτή η λέξη, η πιο παρεξηγημένη λέξη του 20ου αιώνας, όπως και η λέξη «Θεός» κατέληξε η πιο παρεξηγημένη των τελευταίων δύο

χιλιετιών.

Στα τέλη του 18ου αιώνας, με τις, πολύ χρήσιμες για την ανθρώπινη ελευθερία, γκιλοτίνες των Γιακωβίνων, επανήλθε στο ιστορικό προσκήνιο ο αρχαιοελληνικός όρος «Δημοκρατία» που μέσα σε δύο μόνον αιώνες κατόρθωσε, όχι ο ίδιος βεβαίως αλλά μία παρωδία του που λέγεται «Κοινοβουλευτισμός», να καλύψει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Σήμερα όλοι είναι, ή παριστάνουν ότι είναι...«δημοκράτες», ο δε πλανήτης κατακλύζεται από...εμμεσό-«δημοκρατίες» παντός είδους: Αστικοκοινοβουλευτικές, βασιλευόμενες, στρατοκρατικές, τηλεοπτικές, φασιστικές και πάει λέγοντας, προς αύξηση των δόσεων της διαστρεβλώσεως και της αχρηστεύσεως των εννοιών.

Τι εστί ωστόσο δημοκρατία; Πέρα από τους όποιους ισχυρισμούς των σύγχρονων απατεώνων και μεταπρατών του όρου (και αυτοί είναι δισεκατομμύρια...), αυτός ο όρος, τον οποίο γέννησε η υψηλή ακριβολογία των πολυθεϊστών πραγματικών Ελλήνων της αρχαιότητας, σημαίνει ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ, δηλαδή ΑΜΕΣΗ διαχείριση των πολιτικών πραγμάτων από το εύτακτο σώμα των ενεργών πολιτών. Η ερμηνεία αυτή, δημιουργεί ωστόσο από μόνη της πρόβλημα, αφού εισάγει ως απαιτούμενα, δύο παντελώς ξένα προς την σύγχρονη ψευτο-«δημοκρατία» στοιχεία, δηλαδή την ΑΜΕΣΟΤΗΤΑ (άμεση δημοκρατία) και την πολιτική ΑΥΤΕΝΕΡΓΕΙΑ.

Για τους προγόνους μας, τους πραγματικούς και αβάπτιστους Έλληνες, η Δημοκρατία αποτελούσε την ανώτατη βαθμίδα της πολιτικής Τέχνης, δηλαδή της διαχειρίσεως των πραγμάτων της Πατρίδος/Μητρίδος «Πόλεως» η οποία οριζόταν όχι με τρόπο μαγικό αλλά απτό, λογικό και άρα πλήρως κατανοήσιμο. Η Πατρίς/Μητρίς «Πόλις» (εκ της οποίας άλλωστε και η λέξη «Πολιτική») μπορούσε να καταμετρηθεί και ορισθεί. Ήταν το σύνολο των κληρονομημένων χωμάτων που στοιχειώνονταν από τη σποδό των πατέρων και από τους φυλετικούς και οικογενειακούς θεούς.

Μία «Πόλις» δεν ήταν ωστόσο μόνον τα χώματα ή τα σπίτια της, όπως η ρωμαϊκή Urbs. Αυτό που επιπροσθέτως κοσμούσε τον όρο, ήταν η ύπαρξη του Δήμου, της ΜΟΙΡΑΣΙΑΣ δηλαδή των υποχρεώσεων και δικαιωμάτων, μέσα από (αυτο)θεσμούς που έδεναν σε συμπαγές πολιτικό σώμα τους πολίτες. Για τους πραγματικούς Έλληνες, δεν υπήρχε η σύγχρονη διάσταση, έως αντιπαλότητας, του προσωπικού στοιχείου από το πολιτικό, της προσωπικής συνειδήσεως από την κοινοτική. Δεν νοείτο για τους Έλληνες αδιαφορία για τα πολιτικά πράγματα ή αποφυγή σαφούς

θέσεως, ιδίως σε περιπτώσεις διαμαχών.

Αυτή η συμμετοχή, αυτή η μοιρασιά που προϋπέθετε η ύπαρξη του ΔΗΜΟΥ, γέννησε πολύ σύντομα ένα θαυμαστό χαρακτηριστικό του Έλληνα ανθρώπου που λέγεται Παρρησία. Η Παρρησία, από το πας και ρήσις, δεν είναι παρά η υποχρέωση να εκφέρει ο ελεύθερος άνθρωπος με κάθε κόστος τη γνώμη του, ακόμη και σε βάρος της προσωπικής τους ασφάλειας. Και δεν είναι φυσικά διόλου τυχαίο το ότι η λέξη «Παρρησία», εξηφανίσθη μετά την πλήρη καταστροφή των ελληνικών πολιτικών θεσμών (λ.χ. διάλυση επί Γιουτπράδα/Ιουστινιανού των τελευταίων Βουλευτηρίων των ελληνικών πόλεων) από τους εκχριστιανισμένους Ρωμαίους, που κακώς ονομάζονται «Βυζαντινοί», και έκτοτε σε ελάχιστες μόνο περιπτώσεις, και αυτές στους σύγχρονους καιρούς μόνο, επέστρεψε αυτή ξανά στο αυθεντικό της νόημα και μέγεθος.

«Αυτό το κάτι» που τσάκισε την ελληνική ΑΥΤΟΘΕΣΜΙΣΗ είχε, φυσικά, και όνομα, είχε και ιδεολογία. Αυτό που ενδιαφέρει εδώ τον γράφοντα, είναι ωστόσο η απarίθμηση απλώς των προτεινομένων «αυτού του κάτι» προς τον άνθρωπο: Σε προσωπικό επίπεδο αναχωρητισμό και ιδιώτευση και σε πολιτικό επίπεδο, αν μπορεί να λεχθεί πολιτικό, βασιλεία του τρόμου και ασυδοσία των θεοκρατών, των εχθρών του ανθρώπινου πνεύματος, των συνωμοτών και των ευνούχων παρακοιμωμένων, ζέχνοντα φαινόμενα που σήμερα έχουν επιβιώσει μεταλλαγμένα μέσα στην γενική διαφθορά του συστήματος της Παγκοσμίου Ιερουσαλήμ που διοικεί τον πλανήτη. Στην Παρρησία των Ελλήνων η χριστιανική αντιπρόταση υπήρξε, για το παρελθόν, το παρόν αλλά και το μέλλον μας, δουλοπρέπεια, κρυψίνοια και προς τα κάτω ισοπεδωτισμός.

Ο κόσμος των Ελλήνων Εθνικών της αρχαιότητας, ανέπτυξε και δόξασε, αν όχι τις πρώτες, τουλάχιστον τις βέλτιστες των πολιτικά αυτοθεσμιζόμενων κοινωνιών που ενεφανίσθησαν πάνω σε τούτο τον πλανήτη. Λειτουργήσε μέσα από κοινωνίες που κατά θαυμαστό τρόπο το ατομικό και το δημόσιο συμφέρον υπήρξαν απολύτως ταυτόσημα. Λειτουργήσε μέσα από κοινωνίες που όριζαν την έννοια «ελευθερία» όχι ως ατομική συλλογή δικαιωμάτων άμυνας απέναντι σε μία διαχωρισμένη Εξουσία και απέναντι σε ανταγωνιστές συνυπήκοους (συνυπακούοντες), αλλά, αντίθετα, ως το δικαίωμα του ενεργού πολίτη στην αξιοπρέπεια και την αυτορρύθμιση της καθημερινής του ζωής.

Όλα αυτά, η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ δηλαδή, για τους χριστιανούς δεν ήσαν παρά «Πολίτευμα του Διαβόλου» (*civitas diaboli* κατά τον Ευσέβειο Καισαρείας).

Αντιπρότειναν λοιπόν για πολλούς αιώνες μία στυγνή θεοκρατική Αυταρχία της Μοναρχίας και της Εκκλησίας πάνω σε απρόσωπους και ταπεινωμένους πνευματικά και πολιτικά υπήκοους. Στην «Βουλευφόρο Αγορά» των πολυθεϊστών Ελλήνων, σε αυτόν τον ψυχογεωγραφικό χώρο που μέσα του, η κίνηση των ιδεών, ο διάλογος και η λογική επιχειρηματολογία και γνώμη θεσμοποιούνται ως απαραίτητες προϋποθέσεις για την ανθρώπινη ιδιότητα, σε αυτόν τον χώρο που τον ενέπνευσαν Βουλαίοι, Αγοραίοι, Θέσμιοι, Φίλιοι, Εταιρείοι και Λεσχανόριοι Θεοί, αντιπρότειναν οι χριστιανοί την πλήρη κατάργηση όλων των πολιτικών θεσμών, εκμηδένιση του διαλόγου και της λογικής επιχειρηματολογίας και γνώμης, ορίζοντας ως μοναδικό κοινωνικό (και όχι μόνο) θεσμό την...Εκκλησία. Το άτομο δεν δικαιούτο πλέον ν' αγορεύει ενώπιον πλήθους ατόμων. Το δικαίωμα του λόγου το είχαν πλέον μόνο οι κρατούντες, σε έναν εφιαλτικό λόγο δίχως αντίλογο και μήτε καν στους ναούς δεν επιτρέπονταν (ούτε άλλωστε και σήμερα επιτρέπονται) οι ερωτήσεις ή οι αγορεύσεις από την απρόσωπη βάση.

Στα τέλη του 18ου αιώνας, όπως ήδη προείπαμε, η καρμανιόλα γκρέμισε την θεοκρατία, δεν μπόρεσε όμως να παλινρθώσει την πραγματική Δημοκρατία, δηλαδή την άμεση, παρά τις κραυγές αρκετών «Ορεινών» ενάντια στην απάτη των εκπροσωπήσεων. Αυτό που επεκράτησε παγκοσμίως, ήταν τελικά ο αστείος αγγλικός «Κοινοβουλευτισμός», ενώ από την γαλλική έκρηξη έμεινε τελικά ο αφελής εξισωτισμός του «εγκαλιτέ» που, αντίθετα από την πραγματική Δημοκρατία, επέτρεψε το ανέβασμα στο πολύ δύσκολο βάθρο του πολίτη, του οποιουδήποτε είχε απλώς...ανθρώπινο σχήμα και ήξερε να...ομιλεί: «...η σύγχρονη δυτική πολιτική κουλτούρα έχει δημιουργηθεί επί τη βάσει ουτοπικών ιδανικών και ειδικά πάνω στην αντιφατική ουτοπία της Γαλλικής Επανάστασης...της οποίας ο υποτιθέμενος μετασχηματισμός σε πολιτιστική πραγματικότητα, σήμαινε την σταθεροποίηση και την εξασφάλιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου, αλλά δεν προέβαλλε επίσης και τις υποχρεώσεις του πολίτη» (Παν. Ν. Χιώτης, «Η Παράδοση του Διαφωτισμού στην Ελλάδα», Ενάλιος, Αθήναι 1998, σελ. 306).

Αυτή η έκπτωση της Δημοκρατίας και του πολίτη οδήγησε τάχιστα σε αυτό που σήμερα όλοι μας διαπιστώνουμε γύρω μας, παρά το ότι σχεδόν κανείς δεν τολμάει να το ομολογήσει. Ένας τερατώδης συνδυασμός σκληρής ολιγαρχίας (πολύ επικίνδυνης μάλιστα αφού υποτίθεται ότι είναι, συν τοις άλλοις, και...εκλεγμένη) και πλήρους «βλακοκρατίας» (στα μέτρα που τοποθέτησε σοφά τον όρο ο αείμνηστος Ευάγγελος Λεμπέσης) έρχεται σαν νέα απόλυτη αλήθεια, λες και δεν μας έφθανε η αλαζονία του Χριστιανισμού, να ποζάρει ως το βέλτιστο τάχα

πολίτευμα, τη στιγμή που δεν αποτελεί παρά μία χυδαία παραποίηση της αληθινής, πατρογονικής και ΑΜΕΣΗΣ Δημοκρατίας των προγόνων μας.

Η πραγματική και ΑΜΕΣΗ Δημοκρατία προϋποθέτει την εύκολη πρόσβαση του πολίτη στα αξιώματα της Εξουσίας, κάτι που ο σημερινός Κοινοβουλευτισμός δεν προσφέρει, με τα πλαφόν ποσοστών (στη χώρα μας μάλιστα μηδενίζεται ο όποιος πολιτικός λόγος αδυνατεί να ξεπεράσει το 3% των ψήφων), τις μη απλές αναλογικές και τα τεράστια οικονομικά μεγέθη που απαιτούνται για μία στοιχειωδώς αποτελεσματική προεκλογική προσπάθεια: *«Ολιγαρχικό πολίτευμα υπάρχει όταν εξουσιάζουν το πολίτευμα εκείνοι που έχουν περιουσίες»*, τονίζει πολύ σωστά και με κάθε σαφήνεια ο Αριστοτέλης (*«Πολιτικά»* 1279β, 18). Προϋποθέτει επίσης την βουληφορία ΜΟΝΟΝ των ενεργών, ελευθεροφρόνων και πληροφορημένων πολιτών, αφού η εξίσωση των τελευταίων, μέσω της τρελλής *«λογικής»* μία ψήφος προς μία ψήφο, με τους αδιάφορους, τους φοβικούς και εν πλήρει άγνοια τυγχάνοντες, αποτελεί ουσιαστικά μία απαξίωση του ανθρώπου και μία τυραννία των αθλίων: *«Ο πολιτισμός που προβάλλει την ισότητα του ατόμου ενώπιον του νόμου και την αδελφοσύνη βασισμένη στον χριστιανικό ηθικό κώδικα, είναι ένας πολιτικά, μορφωτικά και κοινωνικά κουτσοουρεμένος πολιτισμός, γιατί αφήνει εκτός του πεδίου του την αρετή του ανθρώπου»* (Π. Ν. Χιώτης, ως άνω, σελ. 307).

Αυτές οι σημειώσεις του γράφοντος πάνω στην αληθινή φύση της Δημοκρατίας, ίσως ενοχλήσουν πολλούς και διάφορους υπηρέτες της απαξιωτικής και παραποιητικής Παγκοσμίου Ιερουσαλήμ. Λυπούμεθα πολύ ωστόσο, διότι στο θέμα αυτό θα επανέλθουμε πολύ σύντομα και μάλιστα με λεπτομερέστερες θέσεις και προτάσεις, τις οποίες κρίνουμε πλέον υπερεπείγουσες σε μία εποχή που εκλέγονται βουλευτές όχι πρόσωπα που χαρακτηρίζονται από πολιτική δράση ή ιδεογένεση αλλά διάφορες *«διάσημες»* φάτσες που προβάλλει -και άρα επιβάλλει στους τηλεβλάκες- το τηλεοπτικό τζάμι. Θα επανέλθουμε λ.χ. για την δίκαιη αυτοπεριθωριοποίηση των αδιάφορων για τα κοινά με την πρόσκληση, για παράδειγμα, των τακτικών, ενεργών και άρα φυσιολογικών πολιτών, να ψηφίζουν με τη βοήθεια της πληροφορικής ΣΕ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΒΑΣΗ, τα νομοσχέδια που ένα απλό νομοπαρασκευαστικό σώμα, στη θέση της σημερινής Βουλής, θα συνθέτει και απλώς θα εισηγείται στον ΕΝΕΡΓΟ ΔΗΜΟ.

Αυτά τα ολίγα και ελπίζει ο γράφων να μην έγινε υπέρ το δέον κουραστικός, ή, ακόμη χειρότερα, ενοχλητικός. Αν, πάντως, κάποιος αισθάνεται εξαιρετικά άβολα για την αμείλικτη από μέρους του καταδίκη των βλακοκρατών και απαξιωτών της

πολιτικής θέσεως, πράξεως, και εν τέλει ΜΕΘΕΞΕΩΣ, αν κάποιος επίσης αγνοούν την επίσης αμείλικτη ρήση του Θουκυδίδου (Β, 40) ότι αυτός που δεν συμμετέχει στα κοινά πράγματα δεν είναι «φιλήσυχος» αλλά «αχρείος» (χαμένο κορμί, άχρηστος), λυπούμεθα αλλά πολύ ελάχιστα μπορούμε να πράξουμε για να τους ηρεμήσουμε. Άπαντες, ως θυμόμαστε πάντως, για επιδόρπιο, ότι η αρχή της υποδουλώσεώς μας εντοπίζεται στο σημείο που, εμείς οι ίδιοι, θεωρούμε μία σειρά από κακώς κείμενα πράγματα ως άξια να απολαμβάνουν αιωνίως ασυλίας και απυροβλήτου. Η αρχή της υποδουλώσεώς μας εντοπίζεται επίσης στο σημείο που μας έχουν κάποιος άλλοι πείσει ότι ΟΛΕΣ τάχα οι σκέψεις που κουβαλάμε στο κεφάλι μας, είναι απολύτως δικές μας.

Βλάσης Γ. Ρασσιάς

(Από το περιοδικό «Διipeτές», τεύχος 35, Μάιος 2000)

Πρόταση προς αναδημοσίευση:

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσος

Πανεπιστημιακός καθηγητής Μαθηματικών

Ερευνητής βιβλικών και χριστιανικών ζητημάτων

Twin Cities (Minneapolis-Saint Paul), Minnesota, USA